

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ
Су II 17а 113/22
Дана 23. децембра 2022. године
БЕОГРАД

АСОЦИЈАЦИЈА „ИНПОС“
ГОСПОДИН МИЛАН ЖИВОЈНОВИЋ

Поштовани,

Поводом Вашег захтева достављеног Апелационом суду 21. децембра 2022. године, а којим тражите да Вам на основу Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја доставимо копију жалбе туженог која је поднета 26. маја 2022. године против пресуде Основног суда у Великој Плани пословни број П 395/20, од 11. априла 2022. године, а која се налази у спису предмета Апелационог суда посланица број Гж 3872/22, у прилогу овог дописа достављамо Вам наведени документ у анонимизованом облику.

С поштовањем,

ЛИЦЕ ОВЛАШЋЕНО ЗА ДОСТАВЉАЊЕ ИНФОРМАЦИЈА ПО
ЗАКОНУ О СЛОБОДНОМ ПРИСТУПУ ИНФОРМАЦИЈАМА ОД ЈАВНОГ ЗНАЧАЈА

Sanja
Agatonović
200037002
Digitally signed by
Sanja Agatonović
200037002
Date: 2022.12.27
16:32:04 +01'00'

АДВОКАТСКА КАНЦЕЛАРИЈА РАЈИЋ ИЛИЋ

43

Адвокат Мирјана П. Рајић Илић
Адвокат Тијана Т. Јојић
Адвокат Катарина В. Таневски

Република Србија, 11 000 Београд
ул. Светозара Марковића бр. 45, IV спрат, стан 10
тел: 4025-326, 4025-327, www.rajic.rs, kontakt@rajic.rs

ОСНОВНИ СУД У ВЕЛИКОЈ ПЛАНИ
Судска Јединица у Смедеревској Паланци
ул. Вука Караџића бр.22, Смедеревска Паланка

Вежа списка: П.бр.395/20

ТУЖИЛАЦ: З. [REDACTED] В. [REDACTED] из [REDACTED], кога заступа
Пуномоћник, Адвокат Драгоје Андрејић из Београда, ул.Краљице Наталије бр.46-48

ТУЖЕНИ: Б. [REDACTED] М. [REDACTED] из [REDACTED] кога заступају
Адвокати Зоран Јефтић из Смедеревске Паланке ул.Шулејићева бр.10/4 и Мирјана
П. Рајић Илић из Београда, ул. Светозара Марковића бр.45/10

ЖАЛБА ТУЖЕНОГ
на Пресуду Основног суда у Великој Плани,
Судска јединица у Смедеревској Паланци,
П.бр.395/20 од 11.04.2022.године

Ради: неоснованог обогаћења
ВПС: 1.052.587,00 рсд
у 2 примерка, без прилога

Пресудом П.бр.395/20 од 11.04.2022.године обавезан је Тужени да Тужиоцу исплати износ од 1.052.587,00 рсд са законском затезном каматом почев од 01.01.2016.године па до исплате, као и 180.063,00 рсд на име трошкова спора.

Пресуда је образложена тако што је суд на основу чињенице да је Тужилац био власник 50% удела у Привредном друштву [REDACTED] из Београда које је брисано након окончаног стечајног поступка закључио да је Тужилац "један од правних опедбеника" именованог привредног друштва и да "по том основу има право да од Туженог захтева половину наплаћеног износа" на основу Пресуде Основног суда у Панчеву П.бр.1336/12 од 27.02.2014.г., све позивајући се на право регреса солидарног повериоца из чл.434. Закона о облигационим односима.

Незадовољан Пресудом П.бр.395/20 од 11.04.2022.године Тужени благовремено уплаке Жалбу побијајући је у целости због:

- битних повреда одредаба парничног поступка,
- погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и
- погрешне примене материјалног права.

Образложење

БИТНЕ ПОВРЕДЕ ОДРЕДАБА ПАРНИЧНОГ ПОСТУПКА

Пресуда је захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из чл.374. став 2. тачка 4) Закона о парничном поступку јер је суд донео одлуку о тужбеном захтеву за који је стварно надлежан суд друге врсте.

У складу са чл.25. став 1, тачка 3. и 4. Закона о уређењу судова, привредни суд у првом степену суди у споровима који произилазе из примене Закона о привредним друштвима као и споровима поводом стечаја.

Како су у овој правној ствари одлучна правна питања која се тичу односа чланова привредног друштва након окончаног стечајног поступка, то је за одлуку о тужбеном захтеву потребно знање материје статусних односа у привредним друштвима као и материје стечаја о којој не суде редовни већ привредни судови. Шта више, све релевантне материјално-правне норме су из Закона о привредним друштвима и Закона о стечајном поступку (видети део Жалбе о примени материјалног права).

У складу са чл.17. став 1. Закона о парничном поступку суд пази на стварну надлежност током целог поступка, па је потребно да се Пресуда укине, редован суд огласи ненадлежним и предмет уступи Привредном суду у Београду као стварно надлежном, све у складу са чл.20. став 1. Закона о парничном поступку.

Надаље, Пресуда је захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из чл.374. став 2. тачка 12) Закона о парничном поступку јер је образложење нејасно и недовољно тако да Пресуда не може да се испита.

Пре свега, суд је на основу чињенице да је Тужилац био власник 50% удела у Привредном друштву ████████ из Београда које је брисано након окончаног стечајног поступка закључио да је Тужилац "један од правних следбеника" именованог привредног друштва.

Како је Тужени у Поднеску од 07.06.2021.године изнео, у праву се разликује универзална сукцесија и сингуларна сукцесија, па је стога било неопходно да суд јасно определи о којој врсти правног следбеништва говори када Тужиоца квалификује као правног следбеника и како је дошао до тог закључка.

Како образложење Пресуде не садржи правну квалификацију врсте следбеништва, чињенице и правне норме из којих је суд извео предметни закључак, то је исти намогуће испитати, а очигледно је да на њему почива одлука у целости.

Ово је посебно од значаја уколико је суд мислио на статус сингуларног сукцесора јер би у том случају морао да наведе извор сазнања да је Тужилац ступио у права

и обавеза брисаног Привредног друштва [REDACTED] према Привредном друштву NICCO AGRAR.

Други стуб на коме почива Пресуда јесте став суда да Тужилац има право регреса на чл. чл.434. Закона о облигационим односима јер је са Туженим солидарни поверилац потраживања према Привредном друштву NICCO AGRAR.

Међутим, и овај став суда је немогуће испитати јер суд, пре свега, не прави разлику између потраживања странака у односу на стечајног дужника, односно, стечајну масу од потраживања према Привредном друштву NICCO AGRAR нити наводи мишљење и материјално-правне норме из којих је закључио да су странке у односу солидарних поверилаца у било ком од два наведена облигациона односа.

Наиме, у складу са чл.426. став 1. Закона о облигационим односима солидарност поверилаца подразумева да сваки од поверилаца може од дужника да захтева испуњење целе обавезе.

Солидарност поверилаца се не претпоставља већ она мора да произилази из неког уговора или закона у складу са чл.425. Закона о облигационим односима.

Одредбом чл.124. став 1. Закона о стечајном поступку је прописано да је стечајни управник дужан да преостали вишак стечајне масе преда акционарима или власницима.

У складу са чл.116. Закона о привредним друштвима ("Сл. гласник РС" 125/2004) чланови друштва имовинска права остварују сразмерно свом учешћу у основном капиталу друштва.

Полазећи од тога да солидарност поверилаца подразумева да сваки од поверилаца има право да од дужника захтева испуњење целе обавезе, јасно је да чланови друштва у стечају НИСУ солидарни повериоци у односу на стечајног дужника или стечајну масу, већ се вишак стечајне масе распоређује сваком од њих у сразмери њихових удела у основном капиталу друштва.

Дакле, уколико имамо два члана са по 50% удела у основном капиталу, сваки од чланова добија половину вишка стечајне масе коју чине новчана средства или тачно одређена права која су преостала након исплате стечајних поверилаца и која се прецизно наводе у решењу о главној деоби.

У том смислу сваки члан постаје сингуларни сукцесор привредног друштва које је брисано услед окончаног стечаја и то у погледу само оних тачно одређених права која су наведена у решењу о главној деоби.

Уколико је предмет деобе новац сваки члан друштва добија половину новца, а ако је предмет деобе потраживање стечајног дужника од трећег лица, сваком члану се

12/3

распоредује одређени део тог потраживања и он може да наплати само тај део потраживања који му је распоређен, не и цело потраживање.
Зато нема и не може да има солидарности поверилаца ни у облигацији према стечајном дужнику ни у облигацији према Привредном друштву NICCO AGRAR.

У том смислу нејасно је и недовољно образложење суда јер не саржи наводе о основу по ком је Тужилац са Туженим постао солидарни поверилац потраживања Привредног друштва ██████ - у стечају, из Београда, према Привредном друштву NICCO AGRAR и тако наводно стекао право регреса.

Пресуда је захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из чл.374, став 1. Закона о парничном поступку јер суд није применио чл.12. Закона о парничном поступку што било од утицаја на незаконитост и неправилност одлуке.

Наиме, у овој правној ствари постоји претходно правно питање а то је питање коме припада вишак деобне масе Привредног друштва ██████ - у стечају, из Београда?

Како је Привредни суд у Београду пред којим се водио поступак стечаја Привредног друштва ██████ донео је Решење о главној деоби 10.Ст.бр.38/10 од 10.12.2010.године у коме је само Тужени наведен као лице које има право на вишак деобне масе, то овај суд не може сам и другачије да решава ово правно питање.

Суд може сам да решава претходно питање само уколико надлежни суд није донео одлуку о том питању, те је поступајући супротно наведеном, овај суд учинио битну повреду која је описана.

ПОГРЕШНО УТВРЂЕНО ЧИЊЕНИЧНО СТАЊЕ

Због погрешне примене материјалног права суд је погрешно утврдио да су странке солидарни повериоци потраживања које је Тужени наплатио у поступку пред Основним судом у Панчеву (према Привредном друштву NICCO AGRAR), а ако претпоставимо да суд под "правним следбеником" подразумева универзалног сукцесора, онда је суд погрешно утврдио да је Тужилац универзални сукцесор или један од универзалних сукцесора Привредног друштва ██████ - у стечају, из Београда.

У овој правној ствари суд је пропустио да као неспорне утврди следеће чињенице:

- да је Привредно друштво ██████ - у стечају, из Београда имало потраживање од Привредног друштва NICCO AGRAR д.о.о. из Бачког Брестовца,
- да предметно потраживање није остварено у стечајном поступку који се водио против Привредног друштва ██████ - у стечају нити је ушло у стечајну масу,

- да је Решењем Привредног суда у Београду 10.Ст.бр.38/10 од 10.12.2010.године Туженом распоређен вишак деобне масе у виду потраживања од Стечајне масе ЖИКИЦА ЈОВАНОВИЋ из Банатског Брестовца у износу од 217.652.992,62 рсд,
- да Тужиоцу Решењем Привредног суда у Београду 10.Ст.бр.38/10 од 10.12.2010.године није распоређено ништа,
- да је Решење Привредног суда у Београду 10.Ст.бр.38/10 од 10.12.2010.године правноснажно.

Из наведеног произилазе и следеће чињенице које суд није утврдио:

- да потраживање Привредног друштва [REDACTED] - у стечају, из Београда од Привредног друштва NICCO AGRAR д.о.о. из Бачког Брестовца представља накнадно пронађену имовину Привредног друштва [REDACTED] - у стечају, из Београда,
- да право на предметно потраживање као накнадно пронађену имовину има само Тужени јер се накнадно пронађена имовина распоређује према Решењу о главној деоби 10.Ст.бр.38/10 од 10.12.2010.године у коме је само Тужени наведен као лице коме припада вишак деобне масе,
- да Тужилац није ни обичан ни солидарни поверилац потраживања Привредног друштва [REDACTED] у стечају, из Београда од Привредног друштва NICCO AGRAR д.о.о. из Бачког Брестовца,
- да Тужилац није универзални сукцесор Привредног друштва [REDACTED] - у стечају, из Београда јер привредна друштва која се бришу након окончаног стечаја немају универзалног сукцесора већ се о свим њиховим правима одлучује у стечајном поступку,
- да Тужилац није ни сингуларни сукцесор Привредног друштва [REDACTED] у стечају, из Београда јер му никада ни једном одлуком стечајног суда није распоређено било које право овог друштва.

ПОГРЕШНА ПРИМЕНА МАТЕРИЈАЛНОГ ПРАВА

Суд се у образложењу одлуке погрешно позвао на одредбе чл.10., 12. и 17. Закона о облигационим односима с обзиром да Тужени није у облигационом односу са Тужиоцем поводом утуженог потраживања.

Затим се суд позвао на одредбу чл.124. став 1, Закона о стечајном поступку којом је прописано да је стечајни управник дужан да вишак деобне стечајне масе преда акционарима или власницима у случају да су исплаћени сви стечајни повериоци.

Међутим, суд је из ове материјално-правне норме извукао погрешан закључак.

Ова одредба представља основ за потраживање власника удела, у конкретном случају, странака у овом спору, према стечајном дужнику или стечајној маси [REDACTED] у стечају).

О том потраживању одлучује стечајни суд, а у конкретном случају Привредни суд у Београду пред којим се водио поступак стечаја Привредног друштва [REDACTED]

У предметном стечајном поступку надлежни суд је донео Решење о главној деоби 10.Ст.бр.38/10 од 10.12.2010.године у коме је сав вишак деобне масе распоредио Туженом.

Решење о главној деоби је постало правноснажно јер се Тужилац на исто није жаліо а то значи да у погледу права на вишак деобне масе имамо пресуђену ствар, односно, решено претходно питање које везује овај суд.

Наддаће, суд није применио чл.126. став 1. тачка 1) и став 3. Закона о стечају према којима се након закључења стечајног поступка новопронађена имовина дели на основу већ донетог решења о главној деоби.

Наведено значи да потраживање Привредног друштва [REDACTED] у стечају, из Београда од Привредног друштва NICCO AGRAR д.о.о. из Бачког Брестовца као накнадно пронађена имовина Привредног друштва [REDACTED] у стечају, из Београда, припада САМО Туженом јер је у Решењу о главној деоби 10.Ст.бр.38/10 од 10.12.2010.године само Тужени наведен као лице коме припада вишак деобне масе.

Иако је наведено довољно за одлуку суда, изнећемо и правно схватање везано за установе солидарности поверилаца и сукцесију.

Ако пођемо од чл.124. став 1. Закона о стечајном поступку можемо да закључимо да је стечајни управник дужан да вишак деобне стечајне масе преда акционарима или власницима у случају да су исплаћени сви стечајни повериоци.

У вези наведене норме прво треба јасно одредити да иста уређује однос стечајни дужник-као дужник и власници удела-као повериоци, односно, да не уређује однос власници удела-трећа лица (дужници стечајног дужника).

Проведено на предметни случај, ради се о односу Тужиоца и Туженог с једне стране као поверилаца и Привредног друштва [REDACTED] као дужника с друге стране.

Ова одредба не уређује однос Тужиоца и Туженог с једне стране и дужника Привредног друштва [REDACTED] друге стране, као што је нпр. NICCO AGRAR.

уште се мора истаћи јесте да Тужилац и Тужени нису у односу на Привредно стечајно или његову стечајну масу солидарни повериоци.

стечајном поступку у коме су намирени сви стечајни повериоци, власницима или се распоређује вишак стечајне масе сразмерно њиховим уделима.

Наиме, у складу са чл.116. Закона о привредним друштвима ("Сл. гласник РС" 20/2004) чланови друштва имовинска права остварују сразмерно свом учешћу у капиталном капиталу друштва.

Контрактно, сваки од власника удела може да наплати само своје потраживање од стечајног дужника, односно, нема солидарности у тој облигацији.

Наведено се примењује и када им се распоређује новац као и када им се исплати потраживање од трећег лица, јер сваки од власника удела може да наплати само онај део потраживања од трећег лица који му је распоређен, не и цело потраживање.

Дакле, уколико гледамо однос власника удела, дакле, Тужиоца и Туженог с једне стране и дужника Привредног друштва [] с друге стране, као што је нпр. **НИССО АДПАН**, можемо да закључимо да Тужилац уопште није поверилац а Тужени јесте поверилац.

Ради се о томе да се Тужилац није жалио на Решење о главној деоби 10.Ст.бр.38/10 од 10.12.2010.године и да стога сва новопронађена имовина припада искључиво Туженом који је у овој правоснажној судској одлуци наведен као лице коме припада ова вишак деобне масе.

Разлог томе је што Тужилац није веровао да би се било шта од деобне масе могло наплатити те је ову парницу покренуо тек када је схватио да је Тужени ипак успео да се наплати.

Међутим, то није пут за исправку већ учињеног пропуста те Тужилац мора да сноси последице својих ранијих одлука и пропуста јер је једино то у складу са законом.

С друге стране, чак и да се Тужилац жалио и издејствовао за себе део вишка стечајне масе он не би био солидарни поверилац са Туженим већ би имао самостално право да оствари само онај део потраживања који припада њему.

Наиме, солидарност поверилаца, онако како је дефинисана чл.426. став 1. Закона о облигационим односима, подразумева да сваки од поверилаца може од дужника да захтева испуњење целе обавезе.

Како Тужилац и Тужени **НИСУ СОЛИДАРНИ ПОВЕРИОЦИ** ни према стечајном дужнику нити према трећим лицима-дужницима стечајног дужника, то је суд погрешно применио чл.434. Закона о облигационим односима.

Такође, погрешан је и став суда да је Тужилац један од правних следбеника Привредног друштва [REDACTED].

У праву се разликује универзална сукцесија и сингуларна сукцесија.

Универзални сукцесор је лице на које са другог лица прелази одређена имовинска целина. Та имовинска целина састављена је од више права и/или обавеза, при чему та права и обавезе нису увек одређене, а чак и када јесу, до преласка не долази прецизним одређењем тих права и обавеза, већ генералном клаузулом да права и обавезе прелазе са једног субјекта на другог.

Код сингуларне сукцесије долази до преласка једног или више тачно одређених права и/или обавеза са једног лица на друго, али не генералним одређењем права и обавеза, већ прецизним одређењем о којим је правима или обавезама реч.

Код универзалне сукцесије једно лице је правни следбеник оног другог - реч је о следбеништву лица.

Код сингуларне сукцесије реч је о следовању у праву или обавези, због чега то није следбеништво лица, већ следбеништво права или обавезе.

Редовно се универзална сукцесија назива правним следбеништвом, а универзални сукцесор правним следбеником.

Сингуларна сукцесија није правно следбеништво, већ следбеништво у праву или обавези. Сингуларни сукцесор је следбеник одређеног права или обавезе, а није следбеник лица, због чега он није правни следбеник лица (правни следбеник), већ следбеник права, односно следбеник обавезе.

(проф. Др Златко Стефановић, Правна база ПАРАГРАФ)

Привредно друштво које престане брисањем по окончању стечаја нема универзалног сукцесора. Његова имовина је уновчена, новац подељен повериоцима а евентуални остатак оснивачима. Дугови се сматрају угашеним намирењем поверилаца у складу са законом (у одређеном проценту). У том смислу, Привредно друштво [REDACTED] д.о.о. -у стечају из Београда нема универзалног следбеника,

Читањем Решења Привредног суда у Београду Ст.бр.38/10 од 10.12.2010.године може се утврдити да у њему наведена лица представљају сингуларне сукцесоре Привредног друштва [REDACTED] д.о.о. -у стечају из Београда и то САМО у погледу права наведеног у Решењу.

Иако Тужилац није наведен као стицалац права из Решења Привредног суда у Београду Ст.бр.38/10 од 10.12.2010.године он није ни сингуларни сукцесор Привредног друштва T&M д.о.о. -у стечају из Београда.

Другим речима, чињеница да је Тужилац био члан Привредног друштва [REDACTED] д.о.о., у стечају из Београда не значи да је његов правни следбеник, ни универзални ни сингуларни, односно, не значи да му припада потраживање или неки део потраживања од Привредног друштва NICCO AGRAR.

За потрагање сингуларне сукцесије неопходна је одлука стечајног суда у којој би било наведено да Тужиоцу припада неко право, а Тужилац такву одлуку не поседује.

Свим тога, када би Тужилац имао одлуку стечајног суда да му припада део вишка [REDACTED] односно, када би му припадала половина потраживања од NICCO AGRAR, имали би његов самостални облигациони однос са Привредним друштвом NICCO AGRAR (не солидарни) на који чињеница што је Тужени успео у везу пред Основним судом у Панчеву ни на који начин не утиче, а Тужилац би имао право да се обрати суду и покуша да оствари своје потраживање од именованог друштва.

Из напред изнетих разлога Тужени предлаже да се побијана Пресуда укине, суд огласи стварно ненадлежним и предмет достави Привредном суду у Београду, или да се иста преиначи и тужбени захтев у целости одбије као неоснован.

Тужени тражи трошкове првостепеног поступка који су опредељени на главној расправи као и трошкове другостепеног поступка у износу од 22.500,00 рсд за состав Жалбе као и на име таксе за Жалбу и одлуку о Жалби по 54.063,00 рсд.

Београд 26.05.2022. године

АДВОКАТ ПУНОМОЋНИК:
Mirjana P. Rajić Илић
BEOGRAD, Bvolodara Markova 4/10
Адвокат, Мирјана П. Рајић Илић